

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 22.

Den 15. August 1868. Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Orson Pratt

i det nye Tabernakel i Salthøstaden den 14de Juni 1868.

(Fra „Deseret News.“)

Vi have forsamlæt os denne Eftermiddag, ifolge vor sædvanlige Stik, for at dyrke Herren vor Gud og for at deltage i Herrens Nadvære, til en høitidelig Grindring om vor Gjenløzers Lidelse og Død. Paa denne Maade forlynde vi hans Død indtil han kommer. Ved at deltage i denne Ordinance, samt i alle Ordinancer og Institutioner i Guds Rige, vidne vi for Gud og for Englene, at vi ere hans Disciple.

Jesus er det eneste Navn, givet under Himmelten, ved hvilket Frelse kan komme. Der er intet andet Navn og ingen anden Person bestillet med Myndighed til at aabne Frelsens Vei for Menneskeslægten, uden vor Herre og Frelser Jesus Christus. Det er paa ham de Sidste-Dages Hellige troe, og det er ham vi dyrke. Vi tilbede ogsaa Faderen i hans Navn. Det er det Evangelium, han har aabenbaret, som vi have annammet. Det er den

Hellig - Land, hvilken Faderen sjænkede Menneskens Born formedelst Jesu Navn, ved hvilken vi ere helligede og blevne rene af Hjertet.

Guds Sons Evangelium er ikke en nyopsfundne Lære, men det er den, som blev aabenbaret i Begyndelsen. Den har været bekendt i enhver Uddeling; og Alle, som blevle frelste i Adams, Enochs, Abrahams, Mose eller Propheternes Dage, frellestes lige saavel formedelst Tro paa Guds Son og hans Evangelium, som Nogen i Christi og Apostlernes eller i disse de sidste Dage.

Det samme Evangelium, der prædikes af Apostlerne, var ogsaa prædiket af de gamle Patriarker endog for Syndfloden. Det samme Evangelium, der prædikes i Apostlernes Dage, er ogsaa prædiket i vore Dage for de Sidste-Dages Hellige. Der har været forskellige Uddelinger af Evangeliet aabenbaret til Men-

nesteslægten. Foruden Evangeliets Lov blev mange Ordinancer og Institutioner aabenbarede til Menneskene, passende for de føregne Omstændigheder og den Tidsalder, i hvilken de levede.

I Mose Dage f. Ex. bleve visse Love og Ordinancer givne fra himmelen, svarende til den Stilling, i hvilken dette Folk dengang befandt sig. Men Evangeliet blev prædiket for dem forend Loven, der indeholdt de kjødelige Bud, blev given. Dersor siger Paulus i Brevet til de Hebræer, „at Evangeliet blev prædiket for dem, som vare med Moses i Ørkenen; men Ordet, som de hørte, hjalp dem ikke, fordi det ikke forenede sig med Troen i dem, som hørte det;“ hvorfor de ogsaa blevet tugtede for deres Vanstro og Opror, idet Herren sover i sin Bredes, at de ikke skulde indgaae til hans Hvile.

Det samme Evangelium, som ifolge det Ny Testamente bragte Liv og Uforkrænkelighed for Lyset, prædikedes for Abraham, og før hans Dage til Enoch, som formedelst Kundstaben om Evangeliets Principer erholdt en saa stærk Tro paa Uforkrænkelighed og evigt Liv, at han blev optagen til Himmelens og smagte ikke Doden.

I denne sidste Tid har det behaget Herren vor Gud at sende en ny Uddeling af Evangeliet til Menneskeslægten. I monne spørge, „hvad er Herrens Hensigt med at sende Evangeliet i denne Tidsalder? Have vi ikke de Boger, som indeholde Guds Sons Evangelium, saasom det var prædiket i forrige Tider? Have vi ikke det levende Guds Ord, ved hvilket Menneskene blevet frelsede før og efter Christi Komme, og naar de kunde blive frelsede i disse forstjellige Uddelinger i Verdens første Tidsalder og i Tidens Midte, hvorfors fulde Herren saa igjen aabenbare en an-

den Uddeling af det samme Evangelium til den nulevende Slægt?“

Jeg veed, at disse Spørgsmaal opstaae i Manges Sind. Jeg har ofte hørt saadanne Spørgsmaal paa mine Reiser iblandt Jordens forstjellige Nationer. Naar Evangeliet, aabenbaret i Mormons Bog, har været fremstillet for Menneskene, og det er blevet dem fortalt, at Gud har paabegyndt en ny Uddeling af det samme Evangelium, spørges der oieblikkelig: „Hvortil nyttet det? Vi have jo Evangeliet, ved hvilket de Gamle blevet frelsede, aabenbaret i det Ny Testamente, og hvorfor bringer Du os en ny Uddeling af det Samme?“

Lad mig svare paa dette og sige nogle faa Ord i Henseende til det Viemed, vor Fader i Himlen havde i Sinde ved paany at aabenbare Evangeliet til Menneskens Born.

Dersom det ikke havde været for det store Frafald, der allerede begyndte i Apostlernes Dage, og som efter deres Bortgang tiltog indtil der ikke mere fandtes noget Spor igjen af den sande Kirke, idet sammes Love, Ordinancer og Pagter vare enten affakkede, forandrede eller brudte, troer jeg ikke, at der vilde have været nogen Nødvendighed for en ny Aabenbaring af Evangeliet, med dets Gaver, Belsig-nelser, Skrifster, Praestedomme og Apostelstab i disse de sidste Dage. Men jeg tænker det kan bevisees uden Modsigelse, at Guds Sons Evangelium, saaledes som det blev prædiket og forvaltet i Apostlernes Dage, har været fuldkommen udryddet, siden Frafaldet fil Overhaand. Jeg mener ikke de Skrifster, der vare igjen efter Apostlerne, thi vi have en Deel af disse, men jeg mener den rette Vlyndighed til at forlynde og forvalte Evangeliet i dets Keenhed og til at opbygge Guds Kirke og Rige paa Jorden, hvilket ikke

kan udføres uden Inspirationens og Aabenbaringens Land, der hviler paa de af Herren kaldte og bemyndigede Ejener. I blandt hvilket af de saakaldte christne Samsund findes en saadan Myndighed? Hvor ere deres Apostler, Propheter og inspirerede Mænd? Hvor ere de aandelige Maadegaver og Kræfter, der sandtes i Christi Menighed? Ingensteds. Det, som er tilbage, er en tom Form, en Skål uden Kjerner, en Skygge uden Substans, et Skin uden Virkelighed; „de have Gudsfrigtigheds Skin, men nægte dens Kraft.“ De lære ikke længere Daab til Syndernes Forladelse; og, om de ogsaa gjorde det, hvad vilde det gavne, naar der ikke findes nogen af Gud bemyndiget Person til at døbe dem, som ville troe og omvende sig. Hvor til kan Hænders Paalæggelse for den Hellig-Lands Gave, om de ogsaa lærte og udøvede denne Handling, garne, saalænge der ikke findes en Apostle eller Eldste, som har Ret til at forvalte en saadan Anordning. Hvad nyttet det at æde af det brudte Brod og drifte af Kalken i Nadveren til Thukommelse af den Herres Jesu Lidelse og Død, dersom dette hellige Maaltid ikke administreres af en Prest, der er kaldet af Herren.

Heri er det, at vi, de Sidste-Dages Hellige, adstille os fra hele den christne Verden. Vi troe og befjende, at alle Evangeliets Ordinancer maae udføres paa den af Gud indstiftede Maade og af de med den rette Myndighed besludmægtigede Mænd. Vi troe, at der i Christi Menighed maae være de samme Embedsmænd og de samme Skilte, som han anordnede. Om disse forandres eller afstafses eller forvaltes af ubemyndigede Mænd, da er der ingen Kraft eller Besignelse deri.

Vi befjende, at „Troen kommer ved Horelse og at Horelsen steer ved Guds Ord; men hvorledes skulle de troe paa

den, om hvem de ikke have hørt? men hvorledes skulle de høre, uden der er Nogen, som prædiker; men hvorledes skal Nogen prædike, dersom de ikke blive udsendte? Som strevet er: hvor deilige ere deres Fodder, som forlynde Fred, som forlynde et godt Budstab.“ Lærer alle Folk og døber dem i Faderens og Sonnens og den Hellig-Lands Navn.“ „Hvo, som troer og bliver døbt, skal blive salig.“ „Om vender Eder og Hver af Eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse og I skulle fåae den Hellig-Lands Gave.“ „Og han beslittede Nogle til Apostler, Nogle til Propheter, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere, til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedernes Forvaltning, til Christi Legemes (d. e. Menigheds) Opbyggelse.“ „Bander værdigen det Kald, med hvilket I ere kaldte, med al Ydmighed og Sagtmædighed, med Langmodighed, saa I fordrage hverandre i Kjærlighed, og beslitter Eder paa at bevare Landens Enhed i Fredens Baand; eet Legeme og een Land, ligesom I ogsaa ere kaldte til eet Haab i Eders Kald; een Herre, een Tro, een Daab, een Gud og Alles Fader.“ „Tragter efter de aandelige Gaver, at I kunne have overslodigen til Menighedens Opbyggelse.“

Disse ere nogle af de Grundsandheder, vi behjende, og som vare og ere Størkjender paa den sande Christi Menighed, hvilken er bygget paa Apostlers og Propheters Grundvold, hvor Jesus Christus selv er Hovedhjernestenen — og hvilken Menighed er veiledt ved Aabenbaring fra Himmelens Gud. Nu er det store Spørgsmaal: Erfjender de christne Samsund de ovenansorte Grundsætninger? Hvis ikke, er al deres Prædiken og Udvælelsen af alle de Skilte, de have indsørt, forgjøves. De kunne vel døbe, bestænke eller overose,

men denne deres Handling vil ikke vorde optegnet i Himmelens; de kunne forvalte Nadveren, og det vil ikke vorde anerkendt af Herren, som siger i sit Ord: „De dyrke mig forgjæves, idet de lære saadan Lærdomme, som ere Menneskebud.“ Desuden fornegte de Åabenbaring, Prophetiens Land, som er Jesu Vidnesbyrd, og de øvrige Maadegevner, hvilket er det største Bevis paa, at de ikke have den rette Myndighed fra Gud, men at de selv have taget sig den Ere at være en Guds Præst. Dette er imod Skriftens Lærdomme, hvilket jeg vil bevise ved at henvisse Eder til Pauli Brev til Hebræerne det 5te Cap.: „Ingen tager sig selv den Ere (nemligent at være en Præst), uden den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var.“ Slaae vi saa op i 2den Mosebog, kunne vi læse, hvorledes Aaron blev kaldet. Allerførst kaldte Gud ved sin egen Nost og ved sin Engel sin Ejener Moses, opreste ham til en stor og mægtig Prophet, gav ham Myndighed til at forvalte i Herrens Navn, og gav ham siden Åabenbaring og Besfaling til at kalde sin Broder Aaron. Gud talte til Moses ved denne Lejlighed og sagde ham, at hans Broder Aaron skulle være en Præst, og at han skulle ordinere Aaron til Præstedømmet, saa at han skulle have Myndighed til at gaae ind og gaae ud for Israels Born, have Ret til at bære Bryllupspasset, hvorpaa befandtes de Urim og de Thummim, ved hvilke han kunde adspørge Herren for Israels Born og domme mellem dem.

Var Aaron kaldet paa nogen anden Maade end ved ny Åabenbaring formedest Moses? Nei!

Kan Nogen modtage Præstedømmet, uden ved Åabenbaring og Bemyndigelse fra Gud? Jeg svarer nei! Ingen kan tildegne sig Præstedømmet og sammes Myndighed samt forvalte i de hellige Ordin-

nancer, uden at være kaldet af Gud lige, som Aaron var.

Dersom Bibelen var afsluttet med Johannes's Åabenbaring, og al Forbindelse mellem Himmel og Jord ophørte ved Apostlernes Bortgang, hvem kunde være deres Efterfølgere?

Ingen kunde selv tage sig den Myndighed at være en Apostel, med mindre Gud sendte en ny Åabenbaring fra Himmelens og kaldte den eller de, der skulle have en saadan Myndighed, som indbefattes i Apostelstabet, nemlig at bære Rigets Nogler.

Dersom Åabenbaring blev givet i det andet, tredie, fjerde, femte og folgende Aarhundrede, hvor ere disse Åabenbaringer? De findes ikke i Bibelen, ei heller iblandt de strevne Optegnelser i den romersk-catholiske Kirke. Ifolge denne Kirkes Erkebistoppers, Bisoppers Jøg lærde Mænds Vidnesbyrd troe de ikke paa ny Åabenbaring, men antage som deres Rettesnor de gamle Åabenbaringer og de traditionelle Skrifter, der udgaves af de saakaldte Kirkesædre og som overleveredes fra Slægt til Slægt. Da der altsaa, ifolge deres eget Vidnesbyrd, aldrig har været nogen Åabenbaring givet til den catholiske Kirke, saa er heller aldrig nogen Pave blevet kaldet af Gud til at sidde paa St. Petri Stol, ligesom heller ingen Erkebistop eller Bisop er blevet kaldet til at handle i Apostlernes Sted. Der kan have været nogle af dem, som have været oprigtige i at folge Kirkesædrenes Traditioner og udøvet Præstedømmet iblandt Catholikerne med den samme Oprigtighed, som udmarkede nogle af de hedense Præster. Men Oprigtighed hos en Person beviser ikke, at han har modtaget den rette Myndighed til at handle i Guds Sted, da en saadan Myndighed ikke kan erholdes uden at være kaldet af Gud ved

Aabenbaring, hvilken benægtes af den catholske Kirke, hvilken er Moderkirken, saavel som af Dottrene, de protestantiske Samfund.

Reformatorerne Luther, Calvin og andre gode Mænd, som reved sig løs fra Moderkirken, paastode ikke at være blevne kaldte af Gud ved ny Aabenbaring, og kunde folgelig ikke være i Besiddelse af Apostelstabet, der indbefatter Magt og Myndighed til at opbygge Guds Rige og Kirke paa Jorden, men de toge sig selv Myndighed til at oprette ny Kirkesamfund hver efter deres egne Anstuelser, idet de troede, at den Fuldmagt Jesus gav sine Apostler for over atten hundrede Aar siden, var gjældende for dem.

Hvad vilde en Monark eller Regje-

ring sige, om der kom en Mand, som udgav sig for at være Ambassadeur eller Minister fra en anden Konge eller Regjering og sagte at legitimere sig ved en gammel Fuldmagt, som han tilfældigvis havde fundet iblandt en af sine Forsædres efterladte Papirer? Vilde man indlade sig i Forhandlinger med en saadan Mand, der ikke var personligen kaldet og bemynget af vedkommende Monark eller Regjering, hvis Sendebud han selv havde påtaget sig at være? Viæselig ikke; man vilde derimod ansee ham enten for at være en Bedrager eller for at være sindssvag, og ikke tage noget Hensyn til hans Baastand eller den forældede Fuldmagt, han havde medbragt.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1841.

(Fortsat fra Side 332.)

„Han var forud bleven underrettet om Værkelets Fremkomst i Amerika formedelst Breve fra hans Beslægtede og andre Bekjendte, og han havde opfordret Medlemmerne i sin Menighed til at bede Gud om at sende dem sine Ejencere, og han formanede dem til at antage deres Budstab, naar de kom.

„Sondagen den 23de gik de syv Brodre til Vauxhall Capel, da de ikke havde et Sted til at prædike i, for at høre Hr. Fielding, og da Formiddagstjenesten var forbi, bekjendtgjorde Hr. Fielding offentlig, at om Estermiddagen vilde en Eldste af de Sidste-Dages Hellige prædike i Capellet. Dette gjorde Hr. Fielding frivilligen, uden at nogen af Brodrerne havde anmeldet ham derom, og om Estermidagen talte ifølge Bestemmelse Eldste Kim-

ball og gav en kort historisk Oversigt over Kirkens Fremkomst og Evangeliets første Grundsatninger, hvorefter Eldste Orson Hyde bar Bidnesshyrd.

„Derefter opfordrede Hr. Fielding Brodrerne til at bestemme en Aftensforsamling, hvilket stede, og da prædikede Eldste Goodson, og Broder Joseph Fielding bar Bidnesshyrd.

„Efter endt Gudstjeneste gav Hr. Fielding igjen Brodrerne Tilladelse til at prædike i Capellet den paafølgende Onsdag; Aften, ved hvilken Leilighed Eldste Hyde prædikede, og Eldste Richards bar Bidnesshyrd; men fra den Dag af lukkede den ærværdige Hr. Fielding sine Døre for de Eldste, begyndte at lide mod Værket og paasted, at forend han samtykte i at lade dem tale fra hans Prædike-

stol, havde de Eldste lovet, ikke at tale noget om Daab i deres Prædiken, hvilket ikke var sandt, eftersom Hr. Fielding af sig selv havde ladet belysendtgjøre, at de Eldste skulle prædike i hans Capel, førstend der nogensinde var Tale om noget Saadant imellem ham og dem.

„Ni af Hr. Fieldings Kirkemedlemmer fremstillede sig og forlangte at blive døbte, hvorpaa Hr. Fielding gif hen til de Eldste og forbød dem at døbe dem, men modtog det Svar, at da de, „der havde forlangt Daab, være myndige, kunde de handle for sig selv;“ og om Søndagen den 30te blevne de døbte af Eldste Kimball. Broder George D. Wait var den første, som blev døbt i England og er en trofast Eldste i denne Kirke. Eldste Russell prædikede paa Torvet om Eftermiddagen og fra den Dag af blevne mange private Huse aabnede for de Eldste.

„Den 31te Juli afgjorde de Eldste i et Raad, at Eldsterne Goodson og Richards skulle gaae paa Mission til Bedford samt Eldste Russell og Præst Snyder paa Mission til Alston i Cumberland, og efter en Nat, tilbragt i Bon, Priis og Taksigelse til Herren, toge disse Brodre aftenet om Morgen den 1ste August til deres forskjellige arbeidsmarker.

„Hr. Fielding vedblev at stride mod Læren om Daaben for en Tid, men da han begyndte at frygte for, at han skulle miste de bedste Medlemmer af sin Menighed, tilbød han sig selv at døbe dem, men da de forstode, at han ingen Myndighed havde, vægredede de sig for at modtage hans tjenstvillige Tilbud, hvorpaa han engagerede Hr. Giles, en Baptistspræst, der havde ligesaalidt Myndighed som han selv, til at døbe hans Fløk, men denne mislige Plan lykkedes ikke bedre end den første, idet kun En af hans Menighed lod sig døbe. Medlemmerne af Hr. Fieldings Menighed fortalte, at han tildeels

havde handlet som en Hyller og bedraget dem, thi da han læste Brevene offentlig, som han havde modtaget fra Amerika, holdt han den Deel tilbage, som handlede om Daab, hvis Udsøvelse han siden stred imod.

„Eldsterne Kimball og Hyde og Præst Joseph Fielding vedblev at prædike daglig paa forskjellige Steder i Preston, og om Onsdag Aften og Torsdag Aften den 2den August blevne Forsamlingerne besøgte af Miss Janetta Richards, som var i Besøg hos sine Beslægtede i Preston, og om Fredagen forlangte hun Daab, hvilken blev udført af Eldste Kimball, hvorefter hun blev konfirmeret af Eldsterne Kimball og Hyde, hvilken var den første Confirmation, der blev udført i et fremmed Land i disse sidste Dage.

„Den følgende Dag reiste Soster Richards hjem til sine Beslægtede og underrettede sin Fader, Hr. Richards, som var Præst for en Frimenighed i Walkersfold, Chaidgely, om hvad hun havde gjort og opfordrede ham til at sende Bud efter Eldste Kimball for at han kunde prædike i Faderens Capel.

„Hr. Richards opfyldte sin Datters Forlangende og sendte Bud efter Eldste Kimball, som ankom til Walkersfold Løverdag Aften den 12te August, og den paafølgende Dag prædikede han tre Gange i Hr. Richards Capel for talrige Forsamlinger, ogsaa to Gange i Lovet af Ugen og to Gange den paafølgende Søndag. Han blev paa den venligste og gjæstfrieste Maade begegnet af Hr. og Fru Richards, i hvis Huus han opholdt sig i ni Dage, i hvilken Tid han døbte Adskillige i Nabosædet.

„Efter et kort Besøg i Preston, hvor Eldste Hyde vedblev at prædike og døbe, vendte Eldste Kimball tilbage til Walkersfold og nød et gjæstfrit Ophold i Hr. Richards Huus i nogle Dage, medens

Værket spredte sig i Nabolavet og dersfra videre til Elthorpe, Waddington, Downham, Chatburn, Thornley og Ribchester, formedelst Brødrenes Kimballs og Fieldings Arbeide.

„Eldsterne Richards og Goodson ankom til Bedford den 2den August, og, da de havde Anbefalingsbreve til Præst Timothy R. Matthews fra Broder Joseph Fielding (Fru Matthews Broder), aflagde de strax et Besøg hos Hr. Matthews, som udtrykte stor Glæde over deres Ankomst og tilkjendegav sin Oprigtighed ved at spadsere Arm i Arm med Brødrene paa Gaden i Bedford, aflaggende Besøg hos Medlemmerne af sin Menighed og indbydende dem til at møde i hans Capel om Aftenen for at høre paa de Eldstes Foredrag. Hr. Matthews havde tidligere erholdt Kundstab om de Hellige i Amerika formedelst den for nævnte Præst Hr. James Fielding i Preston og de Breve denne havde modtaget fra Amerika.

„Om Aftenen forsamlede Hr. Matthews's Menighed sig i Capellet, hvor Eldsterne Goodson og Richards talte og var Vidnesbyrd om Guds Værk, den Aften og de påfølgende tre Aftener med Hr. Matthews's fuldkomne Bisald, idet han efter endt Foredrag offentlig bevidnede Sandheden af de fremsatte Grundfætninger og spurgte Medlemmerne af sin Menighed, hvorfør de ikke kom frem til Daab, medens de paa deres Side onstede at vide, hvorfør han ikke foregik dem med sit Eksempel.

„Derefter leiede Hr. Matthews et andet Huus i Nabolavet for de Eldste til at prædike i, under det Paaskud, at

nogle af Capellets Eiere maaesse ikke vilde være tilfreds med, at de Eldste prædikede der, men Hr. Matthews vedblev at henvaane de Eldstes Prædikener og tilbragte en stor Deel af sin Tid fra Dag til Dag i Samtale med dem.

„Hr. Matthews fortalte de Eldste, at han havde modtaget to Ordinationer, een af Bisrop West, som han beviste ikke havde nogen Myndighed, og den anden fra den engelske Kirke, hvilken han erkendte at nedstamme fra den romerske Kirke, ligesom han erkendte, at han ingen Myndighed havde fra Gud til at forvalte Guds Huses Ordinancer.

„Den 10de blev Fru Braddock og fire Andre dochte af Eldste Goodson. Snart derefter gik et Medlem af Hr. Matthews's Menighed, Hr. Joseph Saville, som var meget begjærlig efter at modtage Daab paa samme Tid som Hr. Matthews, hen til denne i Selfstab med Eldsterne Goodson og Richards, og da kom Hr. Matthews og Hr. Saville overens om at møde de Eldste ved Bredten af Floden Duse paa et bestemt Klokkeslet om Estermiddagen for at blive dochte. Hr. Saville mødte de Eldste til den bestemte Tid paa det af Hr. Matthews opgivne Sted, men da denne ikke indfandt sig, som han havde lovet, og man havde ventet paa ham en Time, blev Hr. Saville dobt, og da de Eldste derpaa begav sig til Matthews's Hjem for at erfare Uarsagen til hans Udeblivelse, bleve de underrettede af Hr. Matthews's Familie om, at han var taget ud paa Landet for at prædike.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Præsident Heber C. Kimball's Bortgang.

En stor og god Mand i Israel er gaaet bort. Præsident Heber Chase Kimball, født den 14de Juni 1801, hensov Kl. 10, 40 Minuter Formiddagen den 22de Juni sidstleden, opnaaende en Alder af 67 Aar og 8 Dage. Han vil blive savnet ikke alene af sin store Familie, men ogsaa af de mange Hellige, iblandt hvilke han virkede, og som havde lært at kjende hans Værd. Alle Sidste-Dages Hellige, baade hjemme og i Udspredelsen, ville føle en sympatetist Sorg, at en af de trofaste og standhaftige Førkämpere for Sandhedens Sag er gangen bag Sloret, men Alle ville finde sig uden Knur i Guds uransagelige Raad.

Vi ville i Korthed give hans Biographie:

Heber Chase Kimball var det fjerde Barn af Salamon Faruham og Anna Kimball og fødtes den 14de Juni 1801 i Byen Sheldon i Franklin County, Vermont i de Forenede Stater, Nord-Amerika. I 1811 flyttede hans Forældre med sine Born til West Bloomfield, Ontario County, Staten New York. Hans Fader var Smed og Agerdyrker. I 1806 begyndte han først at gaae i Skole, hvormed han veblev indtil han var i en Alder af 14 Aar, og da begyndte han at lære Smede-haandværket af sin Fader.

I Krigen 1812 mistede hans Fader sin Ejendom, og da Præsident Kimball var i en Alder af 19 Aar, maatte han arbeide for sig selv og manglede ofte Livets Fornodenheder. Hans eldste Broder Charles, som horte om hans forladte Stilling, tilbød sig at lære ham Pottmager-haandværket. Dette Tilbud antoges og han forblev hos Broderen, indtil han var 21 Aar gammel. I denne Tid flyttede de til Mendon, Monroe County, hvor de fortsatte Pottmagerhaandteringen. Efter at have lært dette Haandværk, arbeidede han i sex Maaneder hos sin Broder for Løn.

I November 1822 øgte han Vilate Murray, Datter af Roswell og Susanna Murray, som var født i Florida, Staten New York den 1ste Juni 1806. Strax derefter hjelpte han sin Broder Charles's Værksted og nedsatte sig som Pottmager, hvilken Haandtering han drev i henved ti Aar.

I 1823 modtog han de tre første Grader af Frimureriet i Logen i Victor Flats, Ontario County; og i 1824 ansøgte han tilligemed fem

Andre Ordenscapitlet i Canandagua om at modtage alle Grader op til den høieste.. Ansøgningen blev bevilget, men just som Tiden kom, at de skulle modtage disse Grader, brændte Modstanderne af Frimurerne Hovedlogen Bygninger.

Præsident Kimball modtog i sin Ungdom mange indtrængende Anmodninger om at forene sig med Dagens religiøse Secter, hvilket han dog ikke fandt sig besoet til, indtil en religiøs Opvækelse fandt Sted i hans Nabolarv, kort efter hvilken han og hans Kone blev dobt og forenede sig med Baptisterne. Omtrent tre Uger efter denne Tildragelse kom nogle Eldste af Jesu Christi Kirke fra Pennsylvanien til Phineas H. Youngs Hjem i Victor, og da Præsident Kimball erfoer, at de var ankomne, tilstændede Nygjerrighed ham til at see dem, og han hørte da for første Gang det evige Evangelium.

Han blev begjærlig efter at lære Mere, og i Selskab med Præsident Brigham og Eldste Phineas Young tilsigemed deres Hustruer reiste han til Pennsylvanien, hvor de forblev hos Menigheden i seg Dage og regelmæssig overværedes Forsamlingerne.

Den 14de April 1832 besøgte Alpheus Gifford Præsident Kimball, som efter en kort Samtale sagde: „Broder Alpheus, jeg er færdig til at gaae hen og blive dobt;“ hvorpaa han gik med Eldste Gifford omtrent en engelsk Mil til en liden Flod i Skoven, hvor han blev dobt. Omtrent to Uger derefter blev hans Hustru Vilate dobt af Eldste Joseph Young.

Han blev ordineret til Eldste af Joseph Young, og i Selskab med denne og Præsident Brigham Young arbeidede han som Missionair i Genesee, Akron og Lyons, hvor de dobte Mange og opbyggede Menigheder.

I September 1832 reiste han tilsigemed Præsidenterne Brigham og Joseph Young til Kirtland i Ohio og besøgte Propheten Joseph Smith.

Om Esteraaret 1833, efter at have folgt sine Besiddelser, begav han sig til Kirtland i Selskab med Præsident Brigham Young og sine to Børn, og ankom der omtrent den sidste October eller første November.

Den 5te Mai 1834 forlod han Kirtland i Selskab med Præsident Joseph Smith og omtrent et hundrede Brodre, og ankom den 7de til New Portage, hvor Zions Hær blev organiseret. Han blev bestillet til Capitain af det 3die Compagni. Ved Reorganisationen af Hæren ved Salt River i Missouri blev han udvalgt til een af Joseph Smiths Livgardere.

Den 22de Juni modtog han en høderlig Aftled, og i Overeensstemmelse med Præsident Joseph Smiths Instruktioner begav han sig den 30te til sit Hjem i Kirtland, hvilket han naaede den 26de Juli, og omtrent to Uger efter sin Hjemkomst etablerede han et Pottemageri og drev dette indtil Vinteren begyndte.

Om Vinteren 1834—35 besøgte han den theologiske Skole, som var oprettet i Kirtland.

Den 14de Februar 1835 blev han valgt og ordineret til een af de tolv Apostle, og den 14de Mai begav han sig i Selskab med de Tolv paa en Mission til Menighederne i Østen og besøgte iblandt andre Steder Sheldon, hvor han var født, og prædikede der for sine Beslægtede og Venner. Han reiste over de grønne Bjerge tilfods og alene, og bivaanede en Conference i St. Johnsbury tilsigemed de Tolv..

Den 31te August begav han sig paa Hjemveien og mødte i Buffalo de Tolvs Qvorum. De ankom til Kirtland den 27de September.

Den 27de Marts 1836 var han tilstede ved Indvielsen af Herrens Huus i Kirtland og modtog tilligemed de øvrige tolv Apostle sin Tvætning og Salvning.

Fra Mai til October var han paa Mission i den nordlige Deel af de Forenede Stater.

Efter at være kaldet af Propheten Joseph den 13de Januar 1837, begav han sig paa en Mission til England i Selstab med Eldsterne Orson Hyde, Willard Richards og Præst Fielding. Den 1ste Juli affeilede han fra New York i Selstab med Eldsterne Orson Hyde, Willard Richards, John Goodson, Isaac Russel og Flere med Skibet Garrick og landede i Liverpool den 20de. Den 22de begav han sig i Selstab med Andre til Preston, hvor de den paafølgende Sondag efter Indbydelse hørte en Præst Fielding prædike, som uden Anmodning bekjendtgjorde fra Prækestolen, at om Estermiddagen skulde der blive Førsamling, hvor de ankomne Eldste skulde prædike. Præsident Kimball fremsatte der for en talrig Førsamling Evangeliets første Principer. Et Antal troede og glædede sig. Siden lukkede Præsten Fielding sine Døre for dem og tillod dem ikke mere at prædike i Capellet; men Præsident Kimball og hans Ledsagere vedbleve at prædike i private Huse, paa Gadehjørnerne og paa Torvene, ikke alene i Preston, men ogsaa i andre Stæder og Landsbyer, udspredende Evangeliet og oprettende Menigheder.

Den 9de April 1838 begav han sig til Liverpool i Selstab med Eldsterne Hyde og Russel, affeilede deraf med Garrick den 20de og landede efter 22½ Dages Seilads i New York, fortsatte deraf Reisen til Kirtland og ankom dertil den 22de Mai. Under en Fraværelse af elleve Maaneder havde han i Forening med de øvrige Brodre været et Nedstab i Guds Haand til at grundlægge Værket i Storbritannien og at dobe omtrent 1500 Personer.

Han ledsgagede Propheten Joseph og Andre til Davis County i Missouri for at hjælpe til at beskytte de Hellige og deres Familier mod Pobelens Raseri. Da Far West blev omringet af Fjenderne, var han i Førsvarernes Rækker, ventende hvert Dieblik en blodig Massacres strækningdydende Scene.

I Selstab med Præsident Young besogte han Propheten Joseph Smith og hans Medsanger, der vare lænkede tilsammen i Richmonds Fængsel, og bestræbte sig for deres Belsærd og Befrielse. Han raadforte ogsaa og hjalp den Committee, der tog vare paa og flyttede de saarede, hjælpeløse og fattige Hellige, som endnu vare igjen efter Pobelhærens Overfald, Voldsomheder og Plyndringer.

Den 26de April 1839 ledsgagede han de Tolb til Quincy i Illinois, hvor han fandt sin Familie. Deraf flyttede han til Hancock County og byggede sig et Huus, hvor Staden Nauvoo blev anlagt.

I September 1839 begav han sig i Selstab med Præsident Young for anden Gang paa Mission til England, ankom til Liverpool den 6te April 1840 og arbeidede utrætteligen, styrkende de Hellige storligen.

Den 20de April 1841 forlod han Liverpool og ankom til Nauvoo den 1ste Juli.

Den 23de October blev han valgt til Medlem af Byraadet i Nauvoo og virkede paa enhver Maade til Stadens og Menighedens Bedste.

Den 10de September 1842 tog han en Mission gjennem Illinois i Selstab med Præsident Brigham Young og Eldsterne G. A. Smith og Amasa Lyman, arbeidende slittigen for at neddæmpe Ophidelse og corrigerer falsk Lærdom. Han vendte tilbage til Nauvoo den 4de November.

Den 11te Juni 1843 begav han sig paa en Mission til de østlige Stater for at prædike Evangeliet og returnerede den 22de October.

Den 21de Mai 1844 tog han til Washington som Delegeret for at petitionere Landets Styrelse om Oprettelse for lidte Krænkelser og uretsfærdig Medfart. Ved sin Tilbageløft modtog han Esterretningen om Propheten Josephs og hans Broder Hyrum's Mord.

Efter Ursfrielsen fra Nauvoo var han een af de 143 Mænd, der først drog ud til Utah.

I December 1847, da Brigham Young blev udnævnt til Kirkens Præsident, blev Heber C. Kimball valgt til første Raadgiver.

I 1849 blev han valgt til Vicepræsident i Staten Deserets Provincial-Rejering, hvilket Embede han indehavde til sin Død.

Han var et Medlem af Territoriets lovgivende Raad fra sammes Organisations indtil 1858, da han frabød sig at blive gjenvalgt, efter at have været Raadets Præsident i tre Aar.

Præsident Kimballs Levnet er Kirkens og dette Territories Historie, følgelig kunne vi ikke, om vi end havde Tid og Plads, give en fuldestgjørende Beskrivelse i dette Blad over hans virksomme og daadrige Liv. Hans Omgivelser hjende hans rene Vandl, hans Trofasthed, hans Belgjorenhed, hans Flid og Ultrættelighed i at opbygge Guds Kirke og Rige. Dersor var han elset og agtet af Alle, som kendte ham, og hans Minde vil vedvare i Israel. Hans sidste Timer forsøbedes ved Mærværelsen af hans Familie, ligesom de Tolv vare om ham, og Præsidenterne Young og Wells forbleve hos ham til det Sidste.

Den 24de Juni blev Præsident Kimball begravet. Af Agtelse for den Afdøde vare alle Boutiker, Contoirer, Værsteder osv. lukkede og al Forretning ophørt i Staden. Folk strommede i tusindvis til det nye Tabernakel for at vise den Hedengangne den sidste Gre.

Imidlertid begav sig Præsidenterne B. Young og D. H. Wells, de tolv Apostle, Præsidenterne for de Halvfjærds, Præsidenterne for Overpræsterne, den præsiderende Bislop og hans Raadgivere, Præsidenterne for Zions Stav, Hoiraadets Medlemmer, Capt. Crozalls Musikchor og Flere, hen til den Afdodes Bolig, hvor Præsident Young selv forte Overopshyret med Arrangementet for Sorgehøitidelighederne til Gre for hans gamle Ven, der havde staet trosaet ved hans Side i mere end et fjerdedeel Aarhundrede.

Procesjonen begav sig fra Sørgehøuset Kl. 2 Eftern. i følgende Orden:

- 1) Crozalls Musikchor.
- 2) Hoiraadets Medlemmer.
- 3) Præsidentstabet for Zions Stav.
- 4) Præsidentstabet for de Halvfjærdsindstyrke.
- 5) Præsidentstabet for Overpræsterne.
- 6) Den præsiderende Bislop og hans Raadgivere.

- 7) De tolv Apostler.
- 8) Præsident Brigham Young og Raadgiver D. H. Wells.
- 9) Liget i en smuk Kiste, indhyllet i et sort Klæde, prydet med hvidt Cache-mir og sorte Fryndser, baaren af tolv Eldster.

Ethvert Medlem af Processionen bar fort Flor om Armen.

Efter Kisten fulgte den Afsdodes tre ældste Sonner, William, H. Heber P. og David P. Efter dem den øvrige Deel af Familien samt Præsident Youngs og Wells Familier i Vognne, og et stort Antal af de fornemste Medborgere tilføds sluttede Procesjonen.

Musikken spillede en Sorgemarch og Processionen togede nedad den nordlige Tempelgade, dreiede til Syd ind i den vestlige Tempelgade, påsærede gjennem den vestlige Port ind paa Tempelpladsen og gik ind ad Tabernaklets Dor Nr. 32 og indtog de Sæder, som dertil var bestemte foran Ophøiningen, medens Musikken vedblev at spille, indtil alle Medlemmer i Processionen havde indtaget deres Pladse. Da Musikken ophørte, begyndte Orgelets mægtige Toner at bruse, og der udførtes en udvalgt Composition af Beethoven.

Kisten var stillet paa en Katafalk, saa at den kunde sees af Alle i den store Førsamling. Syv pragtsfulde Bøser, fyldte med Roser og andre smukke Blomster, var placerede paa Kisten. Det Indre af Tabernaklet var behængt med sorte Draperier.

Højtideligheden begyndte med Afsyngelsen af en Hymne, sorsattet af Elisa N. Snow, hvorpaa Apostelen G. Q. Cannon holdt Indledningsbonnen. Derpaa blevet Taler afholdt af Apostlerne John Taylor, G. A. Smith, G. Q. Cannon, Præsident Daniel H. Wells og til sidst af Præsident Young, som gjorde følgende Bemærkninger :

Vi have forsømt os her ved denne højtidelige Leilighed for at vise vor afdøde Ven den sidste Ære. Vi kunne i Sandhed sige, at Broder Kimballs Dødsdag var langt bedre end hans Fødseldag. Han var saa trofast, antager jeg, som nogen Mand, der nogensinde levede paa Jordens. Jeg har været personlig bekjendt med ham i 43 Aar, og jeg kan bevidne, at han elskede Sandheden, var fuld af Velvillie og var en Mand, som man kunde forlade sig paa. Nu er han gaaet bort for at hvile for en Tid; han er hensøvet for et vist Niemed — for at blive beredt for en herlig Opstandelse; og den samme Heber C. Kimball, som har vandret iblandt os, vil blive opreist i Opstandelsen og i Kjødet komme til at see Gud og samtale med ham og see sine Brodre og omgaes med dem, og de ville nyde en lykselig Evighed til sammen.

Broder Kimball har haft det Privilegium at doe i sit eget Huns i Fred, uden at blive forfulgt og myrdet af en rasende Pobel, hvilket har været Tilfældet med Mange i denne Kirke. Jeg anseer det som en stor Trost for hans Familie og Venner og det er en stor Tilfredsstillelse for mig at vide, at Broder Kimball døde i Fred. Vi skalde ikke sorge derover, vi skalde derimod glæde os, at denne vor Broder har forladt dette Liv i Fred og har sikret sig en herlig Opstandelse. Jordens og alle dens Skatte er ikke at sammenligne med den Herlighed, som den Sjæl nyder, der gaaer bort i Fred. I kunde tanke, at jeg har Aarsag til at sorge, thi Broder Heber C. Kimball har været min første Raadgiver i henved i 24 Aar. Jeg

vil bemærke, at han er den tredie Raadgiver, som er hensovet, siden jeg sit Bestyrelsen over dette Folk, og det er en Glæde for mig, at de ere døde i Troen, fulde af Haab, idet deres Liv var fuldt af gode Gjerninger; de være fulde af Tro og vare til Trost og Glæde for deres Brødre. Jeg har tænkt over denne Sag. I de fjorten Aar, i hvilke Broder Joseph præsiderede over Kirken, blevet tre af hans fornemste Raadgivere Apostater. Dette var sorgeligt. Sidney Rigdon, F. G. Williams og William Law, hvem mange af denne Forsamling kendte i Nauvoo, faldt fra og forlod Broder Joseph. Jeg har været sparet den Sorg at see nogen af mine Raadgivere falde fra, og jeg haaber, at jeg aldrig skal erfare noget Saadant. Jeg vil heller see dem doe som trofaste Mænd, hvormange det end fulde være, end at see En af dem som en Frasalden.

Der kunde siges Meget om Broder Kimball, hvis Levninger ere her. Han er ikke død. Hans jordiske Tabernakel er falden i Sovn for at blive beredt for den herlige Opstandelse, som I og jeg leve for.

Hvad kunne vi sige til hverandre? Lader os leve som han levede, være saa trofaste som han har været, være saa fulde af gode Gjerninger som hans Liv har viist for os. Dersom vi gjøre saa, vil vor Ende være Glæde og Fred, og vi ville hensuge ligesaa rolig som han. Jeg var hos ham indtil han udaandede og kan bevidne, at han gik bort i Fred.

Det er naturligt, at hans Familie føler Sorg, 'men de have ingen virkelig Aarsag dertil, thi han var en trofast Mand og Fader, som veiledte Sine ved sande Grundsetninger og ved et godt Egempel. Give Gud, at vi Alle maatte vedblive at være saa trofaste som han var. Jeg siger til hans talrige Familie og til alle Guds Born, lader os følge hans Egempel. Herren udvalgte ham og han forblev trofast i sin Kalvelse, hvilket gjorde ham til en stor Mand, just som I og jeg kunne blive, dersom vi vedblive at være saa tro imod vor Gud og vor Religion. Der gives intet Menneske, uden det jo kan gjøre det Gode, om det vil; thi Mennesket har saet den Ret til at vælge det Gode og forlasse det Onde. Om Nogen vælger det Onde, vil han visne hen, isærdeleshed dersom han er bleven kaldet og beklædt med Guds Sons hellige Præstedomme. Saadan en Mand vil snuble og falde, og istedetfor at blive stor og god, vil han blive ringe, ubetydelig og forglemst.

Vi ere samlede her for at vise Broder Kimball den sidste Ere, og vi takke den store Mængde Forsamlede for deres Opmærksomhed. Vi sole os lykkelige ved at see Eder her, og om I ønske at see Broder Kimball igjen: lever saa, at I kunne sikre Eder Deel med i den første Opstandelse, og jeg lover Eder, at I ville møde ham og glæde Eder til sammen med ham.

Jeg føler nu, mine Venner, til at velsigne Eder og Broder Heber C. Kimballs efterladte Familie. Jeg velsigner Eder i den Herres Jesu Christi Navn. Ville I modtage de Belsignelser, som en Fader og Mand har beseglet paa Eders Hoveder? Dersom I leve retteligen, ville I nyde dem. Broder Kimballs Hjerte var fuldt af Belsignelser for sin Familie, sine Brødre og Søstre, Naboer og Venner, men han var en Svobe for de Ugudelige, og de frygtede ham.

Nu mine Venner kan jeg ikke længere tale til Eder, men jeg føler endnu

engang til at takke Eder for Eders venlige Opmærksomhed i at være tilstede her ved Sergeheitsidigheden for vor afdøde Broder. Maa Herren vrlsigne Eder alle. Amen.

Slutningebønnen holdtes af Bisshop G. D. Woolley.

Besiddelse.

Eldste Hans Petersen, nyligen ankommen fra Utah, er blevet besiddet til at arbeide som omreisende Eldste i Kjøbenhavns Conference.

G. Widerborg,
Præsident
for den standinaviske Mission.

Correspondance.

Ombord paa Skibet „John Bright“ den 11te Juli 1868.

Præsident G. Widerborg.

Kjære Broder!

Som De ved, afseilede vi den 4de Juni fra Liverpool med Skibet „John Bright,“ ført af Capt. John Towart og bestemt for New York. Selstabet bestod af 730 Passagerer, hvoraf 176 fra Scandinavien, og vare inddelte i Distrikter under Bestyrelsen af 4 af de hjemvendende Missionærer fra Zion; Eldste G. C. A. Christensen harde Bestyrelsen af de standinaviske Hellige, som befandt sig paa det nedre Dæk.

Bor Præsident, James McGaw, har viist os en faderlig Omhu, og jeg og Broder F. Andersen har efter bedste Evne sagt at være ham behjælpelig.

Kun ubetydelig Sygdom har været iblandt os, fordetmeste kun Sosyge.

En gammel Søster fra Göteborg Conference kom ved at falde paa Dækket til at stade sin Knæstal, hvilken nu er i god Bedring, saa hun uden Vanskelighed kan fortsætte Reisen med Fernbanen.

Vi have kun hørt et eneste Deds-

sald, nemlig en gammel Søster fra England, som kom syg ombord.

Den 13de Juni blevet Eldste A. Nielsen fra Norrköping og Olivia Särström øgteviede af Præs. McGaw, i Overværelse af Capitainen og flere tilladte Bidner, i Capitainens Salon.

Det er mig en Fornøjelse at omtale Capt. Towart som en udmerket Mand, der har gjort Alt for at gjøre os Opholdet ombord saa behageligt og bekvemt som muligt, ligesom ogsaa Doctor Thompson, der med opossende Belvillie har seet til de Syge.

Vi have fordetmeste maattet krydse os frem og kom deraf temmelig heit mod Nord, saa at vi fik se mange store Nisbjerge og tillige ogsaa Kysten af Nova Scotia, dog har Beiret været saa behageligt, at vi have havt Anledning til at forlyste os paa Dækket med Musik og Lege, hvori baade Gamle og Unge have deeltaget; isærdeleshed harde vi en for-

noielig Dag den 4de Juli — den amerikanste Frihedsdag, som vi feirede med Salut, Flagning, Musik og ved Slutningen med et efter Forholdene meget smukt Hyrverkeri. Vi have under alt dette ikke glemt vor Religion eller Reises Maal; men vi have holdt Bon hver Morgen og Aften, og meget ofte haft gode Forsamlinger.

Den 13de Juli. Idag kom et Dampssib for at trække os ind til New York, hvor vi haabe at være i Aften.

Alt er vel og de bedste Hølelser raade iblandt de Hellige.

Deres i Evangeliet forbundne Broder og Medarbeider

E. O. Foltmann.

New York, den 20de Juli 1868.

Præsident C. Widerborg.

Hjære Broder!

I følge Aftale striver jeg disse Linier til Dem, haabende, at det vil glæde Dem at here fra os.

Da Broder Foltmann har strevet angaaende Reisen over Havet, vil jeg ikke gjentage noget derom, kun bemærke, at vi havde en god Tid tilsammen og gjorde det saa hyggeligt for os, som Omstændighederne vilde tillade. Vi passerede uden Bryderi Lægen og Toldcontrolleur og landede ved „Castle Garden,” hvor vi kun opholdt os nogle Timer og blev der efter forte til Hudson Flodens Jernbane-Station, hvor vi tilbragte en behagelig Nat. Den paafølgende Morgen blev Bagagen vejet, og jeg maa med Beklagelse mælde, at nogle af vore Folk havde gamle tunge Trækister, der veiede fra 40 til 75 Pund, og da al Overvægt betales med 16 Gents Pundet, saa paadroges derved en stor og unodvendig Extraudgift for mange af de fattige Hellige. Naar ville vores Emigranter lære at adlyde de gode

Raad, de saae, førend de begynde Reisen, ikke at have mere Reisegods end nødvendigt og aldeles afstaffe de tunge Trækasser og Kister og istedet bruge malede Læredskufferter eller oliede Læredskælle.

De afreiste herfra den 14de Kloken 10 Eftermiddag og Alle folte vel. Jernbanepriserne til Omaha vare 14 Dollars, og til Enden af Jernbanen paa Sletterne 35 D.; men de, som vilde arbeide paa Jernbanen paa Sletterne, bleve besor-drede den hele Bei for 14 D. Bogn-leien fra Enden af Jernbanen til Salt Lake City var 29 D.

Her har været en forsædlig Varme i New York, saa at endog saa mange som 46 Dødsfald af Solstik hændte paa een Dag; og paa een Uge styrtede om-trent 100 Heste døde i Stadens Gader.

Med de hjørligste Hilsninger til Dem og alle Bekjendte forbliver jeg Deres Broder i Pagten

F. C. Andersen.

Blandinger.

Bidstrakte Postforbindelser. Siden Midten af Aaret 1866 er, som bekjendt, ved Sværkættelsen af Damprouuten mellem Australien og Panama Dampskibssforbindelsen rundt om Verden blevet fuldendt, og fra 1867 af bydes der endogsaa de Reisende endnu en anden Linie, nemlig den mellem San-Francisco og Hongkong. Begge Linier kræve omtrent samme Tid og samme Udgifter. Men saa-snart Jernbanen gennem de vestlige Forenede Stater bliver færdig, maa Routen over Australien tage endee af sin Betydning, thi den korteste Vej omkring Jorden gaaer da afgjort over San-Francisco og Japan. Man har beregnet, at det vil være muligt ved Hjælp af denne Jernbane at naae fra Liverpool til Hongkong i 39 Dage, og Reisen omkring Jorden vil da ikke medtage mere end 80 Dage. Da paa Jernbanen til det Stille Ocean Tog daglig ville naae San-Francisco, maae man snart nødsages til langt hyppigere end nu at lade Dampskibe afgaae til Asien, og man kan med Sikkerhed forudsætte, at i Løbet af nogle saa Aar en meget betydelig Fordeel vil udvise sig paa hele Routen fra England over New York og San-Francisco til de tætbefolkede og produktive Lande: det østlige og sydøstlige Asien. Reisen omkring Verden kostet for Routen over Japan omtrent 2600 Rd. paa 1ste Plads og omtrent 2000 Rd. paa 2den, for den over Australien omtrent 2500 Rd. paa 1ste og omtrent 2100 Rd. paa 2den Plads.

In d h o l d.

Side.	Side.		
Tale af Orson Pratt	237.	Heber C. Kimball's Bortgang. —	
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	341.	Besittelse	344.
Nebaktionens Bemærk. (Præsident)		Correspondance	350.
		Blandinger	352.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. G. Verding.